

Сенсаційний репортаж Лоли
Ізабель Абеді

Пригоди Лоли #2

Інтерв'ю з феєю? Для Лоли немає нічого неможливого – принаймні ночами, коли вона перетворюється на славнозвісного репортера Ло Фе. Проте їй та її подрузі Фло виявилось не так просто знайти тему для статті на першій шпальті шкільної газети. Виявляється, у реальному житті сенсації на дорозі не валяються. А тут ще й підопічні з першого класу, з якими стільки клопоту, та тільки в цьому клопоті немає нічого сенсаційного. Взагалі, Лолі страшенно хочеться написати про затримання грабіжника з водяним пістолетом, який ось уже кілька тижнів поспіль тероризує всьє місто. Але для цього треба спочатку спіймати невловимого злочинця...

Ізабель Абеді

Сенсаційний репортаж Лоли

Книга 2

Репортерам у піжамах – Софії, Мамі й Татусеві – та журналістам – Жозефіні, Карлотті й Франциску. Олафу Вільденхаусу, Берндту Леттневичу й панові Фрюхтеніхту – за те, що дозволили мені скористатися своїми іменами. Пітеру Еппінгу – за цінні спостереження над козами.

1.

Чарівна слина й мокре ліжко

Власне, я хотіла почати з бандита з водяним пістолетом, але подруга каже, що правильніше все-таки почати з феї.

Отож, починаю з феї.

Фея – це мое таємне й сенсаційне відкриття. Сенсаційні відкриття – моя спеціальність, бо я репортер і пишу для газети.

Мій журналістський псевдонім Ло Фе, і я дуже добре відома в певних колах, тому

що мої репортажі просто шокують. Минулого тижня, наприклад, я писала про грушу, що вміє говорити, а за тиждень до цього – про людину з двома носами, а ще тижнем раніше – про літаючу вівцю.

Звичайно, я бачила все це на власні очі, інакше про це писали б не в газеті, а в книжці. Адже історії в книжках вигадані, а в газетах – цілком реальні. Вигадати їх просто так не можна, їх треба відшукати. Тому я весь час у пошуку. Як детектив. Тільки детектив не записує і не публікує свої історії. Принаймні у газетах. Репортерів ж доводиться працювати значно більше. І тільки-но він надібає щось цікаве, відразу пише про це. Новину друкують у газеті, і про неї дізнається весь світ. І тоді репортер стає відомим. Як-от я.

Як репортер я, звичайно ж, пишу про найзлободенніші події чи беру інтерв'ю у зірок. Наприклад, у небезпечних грабіжників банків. Або у славнозвісних співачок. Колись я теж була славнозвісною співачкою, але це зовсім інша історія.

Історія, яку я хочу розповісти вам зараз, почалась одного разу вночі з феї, бо саме тоді я її і знайшла. Фея була в порожній бляшанці з-під коли, яку хлопчисько відфутболив у куці. Я почула її крик, хоча до хлопця не долинуло ані звуку. Люди не чують фей, це ж ясно як білий день. Але моя професія навчила мене багато чого. Хлопець загилив бляшанку, та залетіла в куці, а він пішов собі далі, бо нічого не почув. Крик був дуже тихий. Та коли працюєш репортером, треба завжди дивитися пильніше й до всього прислухатися.

Я пішла на крик, стала навкарачки й полізла в куці. При цьому я до крові пошкрябала руки, але справжнього репортера ніщо не зупинить. І тут я побачила фею.

Вона виповзла з бляшанки, скуповджена і замурзана, бо теліпалася в бляшанці туди-сюди. Треба було якось їй допомогти. Правда, у мене із собою була лише носова хусточка, яку я, на жаль, раз уже використала за призначенням. Але фея все одно була мені вдячна, і коли я поцікавилася, чи можна взяти у неї інтерв'ю, вона погодилась.

Вона всілася на моему коліні, і я дістала мікрофон. Я почала ставити їй різні запитання (так завжди роблять під час інтерв'ю), і фея на них відповідала. Вийшло ось таке інтерв'ю:

Інтерв'ю з феєю:

Я: Ти найсправжнісінька фея?

Фея: Так.

Я: А є ще феї крім тебе?

Фея: Ні.

Я: Ти єдина жива фея?

Фея: Так.

Я: Тобі не здається це сумним?

Фея: Ні.

Я: Бляшанка з-під коли – твій дім?

Фея: Так.

Я: Ти давно в ній живеш?

Фея: Ну так! Я переїхала сюди чотири місяці тому. Але тепер мені доведеться знову переїздити, адже мій дім зруйновано.

Я: А куди ж ти тепер переселишся?

Фея: Туди, де не зайнято.

Я: А ти правда-правда справжня?

Фея: Та-а-ак!

Я: І можеш виконувати бажання?

Фея: Так.

Я: Тобі для цього потрібна чарівна паличка?

Фея: Ні.

Я: Як же ти тоді виконуєш бажання?

Фея: Я розтираю між пальцями краплинку слини, і коли слина розітреться, бажання виконається.

Я: А мое бажання виконаєш?

Фея: Так.

На цьому місці я відклала мікрофон і заглибилась у роздуми. У мене було ду-у-уже багато бажань, і я ніяк не могла вибрати, яке з них найважливіше.

– Я хочу, щоб я вміла чаклувати, – сказала я. – Тоді я могла б сама виконати всі свої бажання.

Фея глибоко вдихнула, сплюнула золотисту краплинку на вказівний палець і розтерла її великим пальцем. Вона терла й терла, слини ставало дедалі менше, і мое бажання незабаром здійснилося б. От здорово!

Аж раптом мені стало мокро. Десь під лівою ногою. Дуже-дуже мокро і дуже-дуже тепло.

І цієї миті я повернулася до реальності.

Тобто до моєї дитячої кімнати в Гамбурзі. На вулиці Бісмарка, 44, якщо бути цілком точною. І стояла ніч.

Мабуть, ви вже здогадалися, що репортером я буваю лише вночі. І лише вночі, певна річ, надібую такі сенсації, як груші, що вміють говорити, і феї в бляшанках із-під коли. Саме у ті хвилини, коли перевертаюся у ліжку й не можу заснути. Зі мною це трапляється майже щоночі. Оскільки лежати й не спати в ліжку досить нудно, я починаю вигадувати, ким би я могла стати, якби не була собою.

Довгенько ночами я була співачкою, і звали мене Джекі Джонс. Це було дуже приємно. Але потім мені закортіло чогось новенького. Звідтоді я перетворилася на репортера, і звать мене Ло Фе. Ло Фе – це скорочення, бо репортери завжди страшенно поспішають. Їм доводиться багато говорити або писати, тому треба підписуватися якомога коротше. Крім того, Ло Фе звучить дуже ефектно, в усякому разі, мені так здається.

І саме зараз, коли мое відкриття ось-ось стало б справжньою сенсацією, подруга обмочила мою ногу.

І саме це відчуття мокрого й теплого повернуло мене до дійсності.

А втім, насправді мене звать Лола. Лола Фелозо. Мою подругу кличуть Фло Соммер, і вона обмочила мене не навмисно. Це в неї такий мимовільний рефлекс. Так каже мама, а вона напевно знає, бо працює медсестрою. Мимовільний рефлекс – це коли люди, як-от Фло, не помічають уночі, що вони пісяють в ліжку. Зазвичай ми прокидаємось, якщо хочемо до вбиральні, або ж терпимо, поки прокинемось. Але коли Фло спить, усі її рефлекси теж, мабуть, сплять. У всякому разі, коли Фло захоче вночі до вбиральні, то попісяє прямо в ліжку і при цьому навіть не прокинеться.

А оскільки цієї ночі вона спала в моєму ліжку, то попісяла в моє ліжку.

Мокра тепла пляма на моїй нозі швидко холонула, а моя уявна фея зникла.

Я зітхнула й розбудила Фло, а потім ми розбудили маму, щоб вона дала нам чисту постільну білизну та піжами.

Коли ми знову лягли, я почувалася втомленою, як собака. Але Фло, навпаки, спати зовсім розхотілось, а захотілося їй почути яку-небудь історію, і тоді вона змогла б заснути.

Загалом, я розповіла Фло, що вночі буваю репортером Ло Фе і пишу до газети. І що цієї ночі я надібрала єдину в світі фею. І раптом Фло страшенно розхвилювалась.

– Це ж класна ідея, Лоло! – перебила вона мене.

– Яка? З феєю?

– Ні, – нетерпляче пояснила Фло. – З газетою.

– Як це? – я сіла в ліжку, а Фло увімкнула світло.

– Ми можемо організувати щось подібне до цього, тільки по-справжньому!

– Тобто? – я ніяк не могла збагнути, чого хоче Фло.

– Ну, писати статті. До газети.

– Ти з глузду з'їхала? – я покрутила пальцем біля скроні. – Газети якраз і є по-справжньому, але вони для дорослих. Ти ж не думаєш, що в редакції почнуть приймати статті від дітей?

– Звичайно, ні, – посміхнулася Фло. – Але ми можемо робити свою власну газету. Якщо ти Ло Фе, я можу бути Фло Со. А разом ми – команда журналістів!

У мене аж голова засвербіла. Вона свербить щоразу, як я хвилююсь. Ідея і справді була добряча. По-перше, тому що у нас попереду ще цілий тиждень літніх канікул. Цього року ми нікуди не їздили відпочивати, бо папай тільки що відкрив «Перлину півдня», а Пенелопа влаштувалася туди офіціанткою.

«Перлина півдня» – це наш ресторан, а папай – це мій тато. Він приїхав із Бразилії, тому я називаю його папай – це «тато» бразильською. Пенелопа – мама Фло. Удень, коли Фло в школі, вона працює в «Перлині півдня». Але на канікулах вона працювала й вечорами. Тому Фло ночувала в мене.

Ми з Фло стали найкращими подругами зовсім недавно і проводили разом кожну вільну хвилину. Найкращі подруги саме так і поведуться. Ми ходили купатися з тіткою Лізбет або відвідували бабусю в книжковій крамниці, або писали чарівні слова для колекції Фло, або навчали її хом'ячка різних фокусів. Ополудні ми йшли до «Перлини півдня», щоб пообідати.

Але останнім часом нас геть заїла нудьга. А власна газета, самі розумієте, – найкращий засіб від нудьги.

Ми з Фло ще довго обговорювали, що має бути в нашій газеті і як ми це зробимо. А наступного ранку все й почалося.

2.

«Флоло Раг»

Назавтра була неділя, а цього дня у нас заведено відсиплятися. Та якщо ти хочеш випустити газету, мусиш уставати раніше, навіть коли неділя, навіть коли канікули.

Тому Фло завела мій будильник на п'яту годину. Коли він задзвенів, ми вилетіли з ліжка й помчали до вбиральні. Там завжди лежать газети. Папай їх там читає, і, гадаю, саме тому він і просиджує у вбиральні стільки часу.

– Треба подивитися, що в них пишуть, – сказала Фло. – Якщо нам трапиться щось гарне, ми це просто виріжемо і вклеїмо в свою газету.

На жаль, гарного в батькових газетах виявилось мало. В основному, все було або

нудне, або незрозуміле, а іноді просто страшне. Я не люблю страшних новин і не хочу, аби вони були в моїй газеті.

Але одну гарну статтю ми все-таки знайшли. Правда, вона була спочатку трішки страшна, але під кінець ставала дедалі веселішою й цікавішою. Заголовок у неї був такий: «Весь Гамбург розшукує грабіжника з водяним пістолетом».

Я вирізала замітку і прочитала Фло те, що було написано під заголовком:

– «Уже кілька тижнів дивний злочинець тероризує власників крамниць у Гамбурзі. У масці з панчохи бандит проникає до крамниць і загрожує власникам зброєю. Щойно продавці дістають із каси виручку, він забирає всі гроші, після чого обстрілює людей з водяного пістолета. Такі нальоти вже були скоєні на крамницю фарфору, цукерню і м'ясну ятку. Не виключено, що пограбування на цьому не припиняться. Зброя бандита з вигляду як справжня, тому будьте вкрай обережні. У найближчій поліцейській дільниці вам будуть вдячні за будь-яку інформацію про злочинця».

Фло хихикнула:

– Бандит із водяним пістолетом? Годиться! Поставимо це на найпершій сторінці.

Крім замітки про бандита з водяним пістолетом, ми вирізали ще прогноз погоди й фотографію слоненяти, що народилося в гамбурзькому зоопарку.

Все інше нам здалося зайвим.

Ми наклеїли три вирізки на аркуші білого паперу, збоку зробили в них дірочки і зв'язали шнурком.

– Щось наша газета дуже худа, – зауважила я.

Фло кивнула:

– Але ж ми тільки починаємо, – вона скуйовдила своє чорне волосся й виглянула у вікно. – Треба знайти щось таке, про що можна написати, – пробурмотіла вона.

Я подумала про інтерв'ю, яке брала вночі у феї, і раптом мені сяйнула думка:

– Ми могли б надрукувати справжні інтерв'ю!

Фло аж заскакала від захоплення.

– Буди батьків, – заявила вона. – Ми візьмемо у них інтерв'ю прямо на твоїй сцені. З мікрофоном і таке інше.

Тут треба пояснити, що в мене є власна сцена. Я збудувала її сама і ще перед літніми канікулами виступала на ній як співачка. Є в мене й саморобний мікрофон, але він не годиться для інтерв'ю. А ось маленький касетний диктофон дуже підійде. Якраз те, що потрібно для нашої репортерської професії!

На відміну від Фло, батьки не були в захваті, коли я спробувала витягнути їх із ліжка, щоб узяти інтерв'ю.

– Ти збожеволіла? – обурилася мама, коли я поцілувала її в щоку. – Ти знаєш,

котра година?

Ще 6 пак! Зараз двадцять хвилин по шостій, і ми з Фло вже годину як на ногах.

– Відчепись, Кокадо, – промимрив папай уві сні й повернувся на другий бік. Кокада – це бразильською «кокосик». Папай мене так називає, бо любить кокоси.

Але зараз йому було не до мене, адже він півночі працював.

Нам із Фло довелося нудьгувати ще аж три години, поки в наші двері нарешті постукали. Увійшов скуйовджений папай у піжамі. Очі в нього ще заледве розплющувались, а волосся стирчало на всі боки.

– У такому вигляді не приходять на інтерв'ю, – докірливо зауважила я.

– Це пусте, – нетерпляче перебила Фло. – Сідайте, будь ласка, сюди, – вона махнула рукою на сцену. Зазвичай Фло звертається до мого папая на «ти». Але сьогодні ми були репортерами, а вони геть усім кажуть «ви».

Папай сів на сцену. Фло натиснула кнопку «Запис» на диктофоні, і я почала ставити запитання. Ось як проходило наше перше справжнє інтерв'ю:

Інтерв'ю з папаєм:

Я: Як вас звуть?

Папай: Фабіо Фелозо.

Я: Звідки ви?

Папай: З Бразилії.

Я: Скільки ви там прожили?

Папай: Тридцять один рік.

Я: А як давно ви живете в Німеччині?

Папай: Тринадцять років.

Я: Отже, вам зараз п'ятдесят чотири роки?

Папай: Неправильно.

Я: Чому?

Папай: Ви помилилися в підрахунку.

Я: Правда? Хвилинку... О, виходить сорок чотири роки!

Папай: Правильно!

Я: Хто ви за фахом?

Папай: Я керую бразильським рестораном.

Я: У вас там подають рибу?

Папай: Авжеж!

Я: А шури є?

Папай: Звісно, немає!

Я: У вас є дружина?

Папай: Так.

Я: Ви кохаєте свою дружину?

Папай: Ще й як!

Я: Чи займаєтеся ви зі своєю дружиною сексом?

Папай: Громадськість це не обходить.

Я: Ви коли-небудь зустрічали фею?

Папай: Тільки у книжках із малюнками. По-справжньому, на жаль, ні.

Я: Яке ваше найбільше бажання?

Папай: Зараз – випити філіжанку міцної кави.

Я: Це дуже-дуже-дуже нудне бажання. Тоді все. Бувайте!

Фло натиснула кнопку «Стоп», і папай поплентався на кухню, щоб виконати своє бажання. Після сніданку ми хотіли взяти інтерв'ю у мамі, але в неї розболілася голова через те, що вона не виспалася.

По обіді нам довелося наглядати за тіткою Лізбет. Звичайно, вона ще дуже маленька для інтерв'ю. Коли ми піднімали її на сцену, вона так розхвилювалася, що обслинила всю свою футболку. Але все-таки відповіла на всі наші запитання:

Інтерв'ю з тіткою Лізбет:

Я: Як вас звуть?

Тітка Лізбет: Ібсел!

Я: Яка ваша улюблена страва?

Тітка Лізбет: Околаааата!

Я: Що ви думаєте про моркву?

Тітка Лізбет: Бєєєєєєє!

Я: Що ви думаєте про нашу газету?

Тітка Лізбет: Смісно!

Я: Що ще ви можете сказати?

Тітка Лізбет: Клуто!

Напевно, слід додати, що моїй тітці лише два з половиною роки, тому говорить вона ще не дуже добре. Єдине слово, яке вона вимовляє найчастіше, – «смішно». На канікулах ми з Фло намагалися навчити її говорити «круто», але вона поки не вимовляє літеру «р». І все-таки ми з Фло вирішили взяти у тітки Лізбет інтерв'ю для газети.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (https://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=44901703&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.